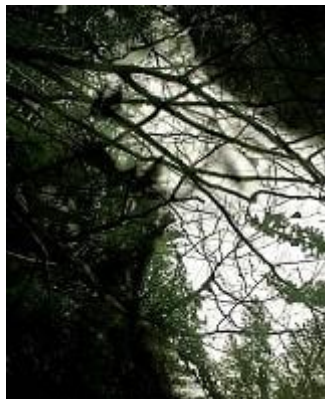

Autor: Radim Lhoták

Naše civilizace dospěla do stádia, jaké nemá historickou obdobu. Proti všem lidským zkušenostem i tradicím vítězí ženský pohled na svět, ženské vnímání reality. Ženský princip ovládl myšlení lidí a přivodil ztrátu člověka. Určujícím pro naše jednání se stalo podvědomí, podvědomí rovněž určuje charakter člověka. Rozum je v tomto názoru pouhou doplňující instancí a ze své úlohy druhotnou mohutností intelligence. Namísto vědění a vůle nastoupily dojmy a empatie v zajetí soucitu, chtělo by se spíše říci v zajetí pocitu tak, jak se dostavuje pod tlakem ponížených a stádních instinktů.

Sociální intelligence, konverzační positivismus dostaly přednost před filosofickým zkoumáním a problematizováním. Zženštilost se chápe spravedlnosti, a ženské pojetí spravedlnosti spočívá v infantilním rozlišení dobra a zla. Dobré je to, co je nevinné, jinými slovy nevědomé, nezatížené v podvědomí zakoušením moci, stejně tak, jako dítě nebo slabá žena. Dobro je tudíž žena, zlo je domýšlivý muž. Dobro znamená opak zmocňování, právo slabšího proti silnějšímu. Spravedlnost straní všemu, co je nemohoucí, nepodařené, ne-mocné. Spravedlnost je rovnost všech před zákonem a před Bohem. K tomu, aby byla nastolena, je nutné potříit sílu a vůli k moci, vyvolat v každém aktu pronikavosti, nadvlády či vznešenosti pocit špatného svědomí. To jsou základní východiska křesťanské sociální etiky, všech socializujících ideologií a feminismu. To je vítězství resentimentu, jemuž dopomohla k triumfu křesťanská víra, socialismus a morálka z nich pramenící.

Je nutné dnes být velice skeptický ke všem heslům hlásajícím svobodu a demokracii, ať s nimi zachází konzervatismus či liberalismus. Nelze se ubránit zděšení před socializujícím konstruktivismem levice. Moderní stát je výsledkem takového konstruktivismu, ženského úhlu pohledu, jímž se poráží na hlavu všechny osvědčené modely aristokratického řádu společnosti. Parlamentní demokracie nemá nic společného s demokracií, původně míněna jako aristokratická vláda nejlepších z řad národa, je dnes aristokracií naruby, jinými slovy vládou profánního výběru zástupců z řad resentimentu, těch nejlépe konajících ve jménu dobročinnosti, rovnostářství, lásky a soucitu. Pravda a láska jsou jedno. Jinak řečeno: Pravda je pozitivní pocit uspokojení nad porážkou lživého nároku vlády vznešenosti a ušlechtilosti nad vším nízkým, přízemním a útrpným.

Moderní státy nemají ve svém popisu organizace lidského společenství přirozenou hierarchii, již se uskutečňuje aristokratický řád. Jejich smyslem je spoutat lidskou svobodu jednání a vůli k nevázanému životu zákony sociální spravedlnosti, vystavět hráz jakékoliv formě nadřazenosti a tím z lidí udělat jednolitě stádo bezmocných ovcí. To je rovněž pravý význam celé antidiskriminační agendy v legislativním procesu. Důsledkem těchto snah je chaos, neřád a bezpráví ve všech sférách lidské činnosti, protože není možné, aby ve stádě nespočetného množství hlav individualistických kusů bez pastýře vládl soulad a harmonie. Toto bezpráví je nutné potírat dalšími zákony, příkazy a zákazy, represemi proti všem projevům svévolnosti. Zákonodárné sbory moderních států chrlí zákon za zákonem k nastolení pořádku, který nemá vnitřní mechanismus zpětné vazby, morálního vědomí, vzájemného respektu, funkční hierarchie a úcty k autoritám. Libovolný společenský jev je posuzován z hlediska účinnosti státní regulace a její přisvojené doktríny většinového soudu, nakolik je daný jev řízen či se vymyká kontrole. Takových jevů ovšem přibývá takřka geometrickou řadou, protože universalisticky nadlidská, tedy morálně nepodložená, kontrola lidského života není možná. A stejnou řadou přibývá zákonů, které státní moc nutně předurčují k totalitě a dělají z ní hydry požírající lidskou svobodu jednání krok za krokem, až ke genocidě člověka o sobě, genocidě mužnosti a mužné sebevlády se vším, co k ní patří. Feminizovaná justice potom vše pečeti nelidským terorem soudní moci vedeným proti všem hrdým a nepoddajným občanům, proti všem mužům ad hominem.

Jediný vpravdě liberální a svobodu respektující politický postup by byl takový, který by se snažil oslabit roli státu v životě lidí, eliminovat tento stát na nejnutnější funkce ochrany před násilím a ničením hodnot, které byly a musejí být vybudovány spontánně fungujícím řádem ve společnosti, působením přirozených zvyklostí a kulturních tradic. Pokud ovšem chceme mluvit o tradicích, nelze se vyhnout tomu, na jakých zkušenostech a z jakých zásad vyrostly nejstarší civilizace ještě před nástupem křesťanství. Tyto kultury jednoznačně ctily soulad člověka s přírodou. Příroda je vlastní vzor jediné spravedlnosti pro všechny živé tvory, tedy i pro člověka, příroda je aristokratická, straní lepším, silnějším, vydařenějším a utrácí vše slabé, neduživé a nemocné. Pokud chceme smysluplně mluvit o tradicích, měli bychom mít na mysli tradice pohanské, ne křesťanské. Křesťanství pohanské tradice z části převzalo jako nutné zlo, jiné rozvrátilo a předalo nám jejich dědictví ve formě převrácených hodnot lidskosti, v nichž nízkost nabyla vrchu nad povýšeností a nadhledem. Moderní společnost následně pohřbila celou dosavadní zkušenost lidstva, s ní i tisícileté tradice, a zahájila experiment spekulativního a subjektivního rozumářství, který nemůže skončit jinak, než krachem, protože není v silách člověka uchopit rozumem lidský život ve všech jeho fenoménech a souvislostech, i kdyby se o to v dobré víře snažil.

Hlavním znakem současného úpadku morálních hodnot je úpadek rodiny a všeho, co souvisí s rodovými zvyklostmi. Nelze mluvit o tradiční rodině bez toho, abychom řekli, že tradiční rodina měla pevný a nezpochybnitelný patriarchální řád. Těžko ale dnes najít nějakého liberála, stejně tak konzervativce, o socialistovi ani nemluvě, který by se dokázal se vztyčeným čelem a otevřeně přihlásit k patriarchátu. Jenomže bez patriarchální hierarchie a zákonů, které ji podporují, není tradiční rodina možná. Je to stejné, jako projektovat vzdušnou stavbu bez toho, abychom ji zakotvili v pevných základech ponořených hluboko v zemi. Ten, kdo uznává agendu rovnoprávnosti, rovných příležitostí, rovného podílu na rodině a jejích

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

statcích, ochranu dětí před rodiči, žen před muži, ten nezastává tradiční rodinu. Stejně tak ten, kdo vzývá kult matky, kult dítěte a kult neomezeného práva na život, ten nejedná v souladu s přírodou. Takový člověk si nemůže říkat svobodomyšlný, ani člověk spravedlivý, protože jediná pravá svoboda a spravedlnost je taková, v níž je člověku výlučným arbitrem sama příroda. Vše ostatní je věcí spontánnímu řádu a lidské zkušenosti s vyššími zákony universa.